

Hasadás

szepesen

Bent voltam a Kriptában. Füstszag. Rekedt fény. Monika Montana, a város kiöregedett prostija, érkezettnek látta az időt arra, hogy a padlóra rogyjon. Átléptem, körülnéztem. A legnagyobb objektumra figyeltem fel először: a mosdó melletti boxban, mint köpölég a szaros talicskán, Vordashor „szellemi” vezére, a törzsinfo tulajdonos Csonti Zsiga pöffeszkedett. Akkora arc és test, hogy be kell zsírozni két oldalt, hogy bárhová is beférjen. Zsiga mellesleg ezoterikus-metafizikus egyházalapító teológus, jelentsen ez bármit. Megalapította Vordashorban a Hősök Szíve Lovagrendet, a Szív Szeme Kontemplatív Rendet és a Lángoló Női Rendet. Ezekről csak hallottam, közelebbit nem tudok mondani róluk, a szellemi lövészárkokba hullt tagokat sem ismerem.

Biztos voltam abban, hogy legalább ezer összeesküvés elmélet lesz legyártva ma este Zsigáék asztalánál. A különös elmeállapotban lévő mestert körbevették eszmetársai és rajongói, akik Zsigmond meleg testébe furakodva érzik magukat csak jól. Finom, puha-testű csúszómászók, nem sértik fel Zsigmond ánuszbőrét. Mellette ült elmaradhatatlan kabalaállatkája, Sufrics Elődke, Zsiga bá minden gondolatával vakon egyetértő, magát költőnek valló, a valóság iszapja fölött úszó rózsafelhőn ábrándozó billentyűzetütögető. Ő az a praktikus típus, aki egy sonkáért nem vágja le az egész disznót. Gyakran látni író-olvasó találkozón, emléktábla avatásokon, legutóbb nyáron láttam, amikor felavatták Vordashor első, köztéri csendőrszobrát. Egyik verse nagy sikert aratott a városban. Alapmű.

Vordashoriakhoz

Elég volt az alvásból, ébredj fel szunnyadó városom!
Ébredjetek vordashoriak, nem vagytok egyedül a világon.
Szálljatok akár a büszke madár az égen,
S küzdjetek akár a sok sebtől vérző farkasok!

Felbőszült rab madár kecsesen száll a magasban.
Hatalmas leláncolt szárnyai látszanak a horizonton.
Piros és fehér ez, te pedig ülsz a zöld fűben némán.
Az agyad vordashori, de a szíved az, mi törzsisávós.

Zsiga Elődkét mindenhová magával viszi, ő pedig hálából örömtelien hallgatja Zsiga ki nyilatkozásait, közben kétségbeesetten lesi, nincs-e a közelben esetleg ellenség, „szabadkőműves”, akik nagyon gyorsan szaporodnak, és özönlik el a várost, hogy Vordashor szívcsakrájára rátegyék mocskos kezüket.

Lajmer Tomi is ott volt az asztalnál, a meglehetősen buta tekintetű, magát öntelten újságírónak tituláló firkaász, zagyva írásai olyan gondolatokat tartalmaznak, amiket nem idézek, mert röhögve nem tudok gépelni. A kaméleonok családjába tartozó egyed, aki sohasem sincs ott, ahol valami balhé van. A csapat főleg alattomoságáról ismert tagja, aki gyakran személyes sérelmei orvoslására is használja a törzsinfot. A vele, és bandájával nyíltan szembeforduló embereket, droidokat megszegyenítő módon, tünteti el az útból. Nem szívesen húz ujjat vele senki a városban, mindenki tart attól, hogy ír róluk, vagy feljeleníti. Mocskolódo írásokban támadja vélt, valós ellenségeit, ellenük hergeli a híveiket, kinyomozza az elérhetőségüket, leközli, amelynek legtöbbször az a következménye, hogy a szerencsétlen áldozatának nyolc nap után gyógyuló sérüléseket kell elszenvednie jobb esetben, mert arra is volt példa, hogy felgyújtották valakinek a házát. Az egyik áldozata, a szomszédom, Vova, a fizika tanár, aki vitába szállt vele. Amikor fölkerült róla egy cikk a törzsinfora, két nap múlva betörték az ablakát. A legdurvább az volt, amikor felhívta a tanárt egy magát újságírónak mondó személy, hogy mindenképpen találkozzanak a vordashori temetőnél. A megbeszélte időpontban, fényes nappal, aztán egy kapucnis férfi boxerrel leütötte, összetört a fél állkapcsa, kihullott pár foga, fél évbe telt, mire a szájszész összefoltozta. Három éve állandó fenyegetettségben él, ha éjjel megmoccannak odakint a kutyák, ugrik ő is. Lajmer jó viszonyban van az alvilági figurákkal is, bár utóbbit nyíltan nem vállalja fel. A környékén bukkant fel, korábban az alvilágban csak Fejszeként ismert férfi, aki egy interneten is fellelhető képen együtt volt látható Lajmerral.

Ott volt a törzsiektől továbbállt (továbbállított), balhés, szájkaratéjáról méltán hírhedt, Türk Roland. Néhány éve még a törzsinfo munkatársa volt. Hozzá képest egy vödör korom atomvillanás. Mindig be van állva, a kokain, a marihuanna és a speed rabja.

Extrém külsejének és gondolkodásának köszönhetően Türk eleinte jól beilleszkedett a törzsiek seggfürt-hierarchijába. Feltűnő jelenségnek számított a városban. Minden napi viselete az általa ősi vordashasorinak tekintett öltözék volt, a fekete nadrág, fekete ing és bakancs, de láttam már csendőrruhában is, a fején kakastollal. Gyakran mutatkozott katonaruhában, amin a legkülönbözőbb díszítéseket, szimbólumokat, jelvényeket viselte rangjelzőként, melyek skálája a galléron viselt rúnáktól egészen a halálfejekig terjedt. A megjelenése drámai és fenyegető volt egyszerre. Gyerekkorában nem vehetett részt soha a farsangon, az száz.

Engem szerencsére nem tartanak emberi tényezőnek, teljesen kívül rekedtem az érdeklődési körükön. Belépni a törzsiek csoportjába melleleg úgy lehet, ha teljes mértékben a banda ideológiáját vallod, aminek a lényege, hogy imádod a kultikus tárgyaikat, azokat gyűlöled, akiket ők, gyakorlod az előítéleteiket, mint egy harci üvöltést. Miután ez kipipálva, jelentkezhetsz náluk, és bandatag is vagy, egyéb beavatás nincs. A szokásaik sem túl bonyolultak: nézeteik terjesztése a törzsinfon, kocsmákban, mindenhol, menetgyakorlatok, uszítás, a törzsi szokások életben tartása (sátorozás, lovaglás, gyűjtögetés, vadászat), a „testvérnepek” ügyével való foglalatosság.

Mogorva képpel ültek egymás közt Zsigáék, felbőffent belőlem a kérdés ábrázatukat látva, hogy miért vannak egymás társaságában, ha nem élvezik. Zsiga szenvedélyesen ki nyilatkozott a köré gyűlt agyi hajtöröttnek, szája hatalmasra tágult, mint egy kifordult véres daganat, ráfeszült szinte a mellkasára. Nem mintha lennének gondolatai, érzései, amelyeket át szeretne adni, kizárólag a környezetre gyakorolt hatás érdekli.

Zsigának meglepő világlátása van. Rögeszméje a szabadkőműves szörny által irányított zombik, akik ellen ők, az „igazak” harcolnak. Miután majd legyőzték őket, a lelkünkben lévő belső ellenséggel fognak megküzdeni. Rettenetes napokat vizionál, amiket eddig nem látott a világ; a szabadkőműves szörny és az igazak szembe fognak állni... de ebbe belegendolni sem szabad még. Fátyol borítja a mélytitkú jövőndőt.

Zsiga az indulatok olyan tárházát hordozza lelkében, hogy egymaga lejátszhatna egy teljes világháborút. Sajátos nyelvhasználat jellemzi. Gyártja a látomásos szóképeket. Ha megszólal, a levegőben nyüzsgögni kezd az egész csúszómászó-populáció, te le lesz a levegő kígyókkal, gilisztákkal, viperákkal, végtermékekkel, ürülékkel, fonálférgekkel, bagolyköpetekkel, az a „dögevő” mondja, „szarbélú aljadék”, az egész banda „kloáka, fostenger”.

Gyakori verbális lázadása ellenére, Zsigának, mint általában a kelet-európaiaknak, kiváló érzéke van ahhoz, hogy felmérje beszélgetőtársa hatalmi helyzetét: a társadalmi rangban alatta lévőkkel fölényesen, lekezelően beszél, egyenesen, megfélemlítő retorikával, a hierarchiában vele egyenrangúval bensőséges lazasággal, cinikus humorral, bizalmaskodó hangnemben, összekacsingatva, egy fölötte állóval popóbanyalintó készségséggel. Mindig megtalálja a megfelelő hangnemet.

Tizenéves koromban ismertem meg Zsigát egy matematikai tanulmányi versenyen. Akkoriban még bohókás, fiatalos lázadónak tűnt, akinek ugrabugrálása hipnotikus hatással volt az emberekre, idő kellett ahhoz, hogy a pocakos, arrogáns, paranoid zombi teljes mértékben kifejlődhessen a testéből. Sokat beszélgettünk akkoriban, panaszkodott a zsarnok apjára, aki gyakran verte, egyszer megöli, mondta távolba néző tekintettel, és elővette a pillangókését, amit a nadrágzsebében hordott. Amikor az apja rákban elhunyt, hirtelen megváltozott. Elkezdte az apját dicsérni, kutatni a családfáját. Korábbi énjére jellemző vad, túlpörgetett aktivitást felváltotta a merengés. Szélesebb, súlyosabb alakot öltött, arckifejezése feszültebb, komorabb lett, a bohókás, túlmozgásos fiatalember merev, súlyos, mozdulatlan bálvánnyá dermedt, mint akinek a fejébe egy botot szúrtak, ennek ellenére megpróbál nyugodtan és épelméjűen viselkedni.

Ott volt Keszler Szüzenn, Kaszó Sztella, akik férfiakat jöttek újítani, általában sikertelenül. Pedig csinosak voltak és jóindulatúak, csak hát ragadtak, mint a puliban a bogáncs, és voltak náluk csinosabbak is. Már nem voltak fiatalok. Sztella, saját közlése szerint, kislánykorában Carter elnök mosolyába, fogsorába volt szerelmes, Carterre meg ki emlékszik már? Most nagy volt az összhang közöttük, pedig ha valaki Vordashorban szocializálódott és látott már nőket egymás haját cibálva cifrákat üvöltölni, hát az is kicsit megszeppenhetett a két nő nyilvános verbális összecsapásain. Én amúgy kedvelem a hirtelen kirobbanó üvöltözéseket... egy csomó új kifejezést és szakszót megismerhet az ember. Úgy tettem, mintha nem vettem volna észre őket, féltem, hogy megcsúszok a néninyálon.

A testépítő külsejű, bdsm-bőrruhás motorosok igen baljósan méregettek. Ezeket lelőni sem lehetne normálisan, mert a fejüket távcsövön át nézve vagy elröhögöd, vagy elsírod magad. Elfogott a vágy, hogy szétcsapjam magam, ezért, a láthatóan lerészegedett, Komiék társaságát feltűnően kerültem, inkább egy négerverejtéket kortyolgató kiscsaj mellé ültem, és megpróbáltam túlélni a Kriptában az éjjelt, utóbbi nem jött össze, de erről írjon az utánam következő.

Nanna vagyok; a Kriptában folytattam az estét. A hely annyira bizarr, hogy még a legtapasztaltabb kocsmalakókat is zavarba tudja hozni, a meghökkenést csak még több ital győzheti le. A rozsdás vasajtó mögött rejtőző, poszt-apokaliptikus pincébe egy eltévedt napsugár sem hatolhat be (ami nem is baj, mert valószínűleg azonnal szörnyet halna), mégis szinte az összes vordashori itt részegedik le, ami nem tudjuk, minek köszönhető, de így van. Kótyagos értelmiségfélék, egyszerű melósok járnak ide, országos és alvilági bandatagok, akiket egy cseppet sem zavar a homály és a penészszag különös keveredése.

Már szólt is a gettómuzsika, magasra csapott a hangulat és a véralkoholszint. Jött fel a hülyeség, mint a higany. Kaszó Szüzenn, Keszler Sztella, enyhén párdumintás szürke kapucnisban táncoltak pont úgy, ahogy azok a csajok, akik azt hiszik magukról, hogy ők a legjobbak.

A kocsmában a törzsiiek voltak többségben, Zsigával az élen. Bármikor bevetethetők lennének egy biológiai háborúban. Csak az agyat pusztítanak el. Volt cicaröhögés, buzizás, ezek fonálférgék, degeneráltak, dögevők, fostenger szavaktól hemzsegő mondatok. De most komolyan. Egy degenerált bagolyköpet megkoitálta őket? És azóta se egy levél, se egy telefon? Ezért vannak így kiakadva rájuk?

Az ablak melletti boxban ücsörögtek a Vordashor Hős Magzatjai lakodalmas rockzenekar tagjai. A zenéjük meglehetősen unalmas, a lakodalmas rock stílusának megfelelő változatosságban cibálják magukat „Vordashor”, „Hazafi”, „Vérem” szavakra magányos, izzadt férfiak a koncertjeiken, mondhatni nincs ott semmi látnivaló. A legzavaróbb mégis, hogy nem sikerült normális nevet választani a zenekaruknak. Igyekeztem majd nem jelen lenni az előre megjósolható közös extázisuknál, talán szeméremből. Már nem egyszer kéretlen tanúja voltam annak, hogy részegen azt ordítják a város főtéren, letolt gatyában, hogy vordashori vagyok, örök győztes! Az elfogyasztott italmennyiség alapján ez a kitörési szakasz már közelgett.

Azonnal kiszúrtam Komi bozontos buráját, a szétvert mobilját javítgatta, nem sok eredménnyel, Szeléné unottan nézelődött, Szilveszter a mosdóból botladozott be, nagyon lesápadt, mint akiből kiszívtak több litert vért, de amikor a szőke műnője rápillázott, azonnal visszanyerte az eredeti színét. Szilveszter új barátját ma láttam először, elég dögös volt a megöklözött mosómedve járása. A dekoltázsát nézve, olyan érzésem volt, mintha egy neccharisnyás popsit látnék ott.

Két faék egyszerűségű, kezeslábasban dülöngélő, fennakadt szemű építőmunkás csatlakozott hozzánk, Szilveszter csajának mellei vonzották őket az asztalunkhoz, de körbelihegtek engem és Szelénét is, példaértékű, ahogy meresztették a szemüket – bár az is lehet, hogy csak túl szoros volt a sapka a fejükön. Látszott rajtuk, hogy szívesen megtestesülnének minket. Ez nem volt sanszos, de a belátás nem ért el az agyukig. Nem tágtítottak mellőlünk, nem beszéltek, csak bámultak. Komi befeszült, leütöm ezt a két faszt, sziszegte, majd felrúgta a saját székét. A verbális megfélemlítés után a melósok arcán nem véltem felfedezni különösebb változást, olyanok voltak, mint két lobotómián átesett orángután.

Szelénéhez áruult egy kölyökképű srác, még soha sem láttam. Szelénének nagyon csillogott a szeme, egyfolytában beszélt, feltűnően gesztikulált, és amikor legközelebb odanézttem, a csávó már szinte falta Szeléné arcát, nem volt gusztusos, mintha valami szendvicsen csámcsogott volna.

Mérgezett nyíllal megölték a világ legnagyobb elefántját, olvastam közben a mobilomon.

Megérkezett Wolf, aki kapásból maximumra járatta a gyökérségmutatót. A kis opporcionista vakból nem is köszönt nekünk, hanem egy nagydarab, kivarrt pitbullal kezdett el tárgyalni, aztán odaült egy dögös kiscsaj mellé. Wolf amióta nem drogozik, a kocsmában kerül minket, mindig másokhoz csapódik, mint egy foxterrier.

Az asztalunkhoz kéretlenül csatlakozó két orángután az élet jeleit kezdték mutatni. Felpörögtek, mint a bádoglavór. Az egyik meglepetésszerűen énekelni kezdett, hogy Vordashor az otthona a nyomornak, nem való az ingyenceknek, csak az edzett gyomornak, a másik hátizsákkal terhes nőt játszott, és legalább egy tucatszor, csuklásokkal megszakítva, megkérdezte tőlem, hogy: mi az a csjoknutőj? Idióta, válaszoltam, ő meg félreértette, azt hitte, hogy kóstolgotom. Beszölt, hogy miért hergelem a fejemmel meg a szemeim-mel, gec. Pofozná a mellem a farkával, tudna velem mit csinálni. Nyüsztettem a röhögéstől, Szilveszternél viszont elpattant valami, és sűrű káromkodások közben, egymásra borította a két szerencsétlent, majd a földön elterülő bumburnyákokat még meg is akarta rugdosni, de Komi közéjük állt.

Innentől kezdve elszabadult a pokol. A kocsmá fellelkesült a balhé láttán, és csoportosulni kezdtek körülöttünk. Verekedjünk!, ugrott fel Türk Roland. Vetkőzzünk! Ing és cipő nélkül küzdünk! Mi a csöcs?, csodálkoztam. Vordashori virtus, lefosom a bokám!

Egy szikár, mexikói bajszos férfi, mankóra támaszkodva, a szájában késsel, odakopogott az asztalunk elé. Szürreális volt. Csak állt. Mellette egy természetes, részeg férfi, egy csontöklű bandatag, a helyi basszájba, hangos és heves szuszogások közepette, ecsetelte, hogy mennyire büszke. Ennél fogva szétüti a fejét itt mindenkinek. Bedózeroltatja és szitává lövi az egész Kriptát.

Ezzel a köcsöggel kezdem, aki folyton kószolgat!, és már csak azt láttam, hogy Komi elterül a földön, de nem lett komolyabb baja. Aztán Rolandot és Szilvesztert abálta le. Zsiga erre felüvöltött, mint egy törzsfőnök, a törzsiék egy testként hadba álltak, és bekerítettek a még álló Csontöklőt. Kisebbre vedd az arcod, mert esetleg segítünk, indított Zsiga. Ment az orálkungfu, Zsigával már egymás nemi szervét méregették, a pór nép üvöltött, tapsolt, fröcsögött. Sufrics pánikrohamot kaphatott, egy zacskóból inhalált, megszívta, elengedte, megszívta, elengette, közben a plafont bámulta. Rengeteg ismeretlen, balhész arc csámoborgott összevissza, egy szerencsétlen fickó, mint egy kamikaze holló, egyenesen nekirepült a Kripta ablakának. Ezzel jelet adhatott Csontöklőnek, aki a mankós férfi által kezébe adott rambókéssel Zsigának támadt, de miután részegen megbotlott a földön heverő melósban, akit még a verekedés sem zökkentett ki zombis állapótából, Szelénére esett, aki röpké mozdulattal ártalmatlanította őt, és Csontöklő karjába fordította a kést. A biztonság kedvéért vagy négy-öt alkalommal, majd izomból kitépett belőle egy jókora darabot.

Szeléné dereka és Csontöklő karja csurom vér lett, ez beindította a pánikolást, elsősorban Csontöklőnél, Szeléné arcán csak egy beteg mosoly jelent meg. Csontöklő artikulálatlan üvöltés és sírás kombó közben elájult, valaki hívta a mentőket, elvitték Szelénét és a részeg férfit a kórházba. Szerencsére nem volt komoly a baj, Szelénét egy injekció és egy kötözés után kiengedték. A Kriptát, a mészárlás miatt, bezárták, néhány perccel éjfél előtt, mi pedig, mintha mi sem történt volna, folytattuk az éjszakát. ■ ■ ■

Hasadás